

Vážený pane předsedo,

už dlouho mne nic tak nepřekvapilo, jako Váš dopis, který mi byl 8. 9. 2017 přeposlán. Píšete celému předsednictvu a to Vám jistě odpoví. Osobně mne jako jediného z předsednictva jmenujete a proto považuji za svou povinnost Vám i osobně odpovědět. Předem Vás však žádám, abyste mou odpověď nejprve přečetl celou, s chladnou hlavou a otevřenou myslí. Až při druhém čtení pak chyťte za slovíčka a neobratná vyjádření. Takový je postoj racionálně myslícího člověka, obráceně postupuje ten, kdo nechce nic vědět.

Dopisy píšeme obvykle proto, že chceme adresátovi něco sdělit. Váš dopis obsahuje dvě sdělení - jedno je adresátovi, tedy předsednictvu. To sdělení říká asi tolik - všechna předchozí vedení našeho spolku nás za více než dvacet let k cíli, tedy odškodnění, nepřivedla, proto jsme si zvolili vedení nové a hned mu říkáme, že mu nechceme ani věřit, ani pomáhat. Druhé sdělení je cíleno na členskou základnu - říká nedělejte nic, nechte se srazit na kolena, starejte se sami o sebe, spolek neznamená nic. Co chcete sdělit mně osobně, to netuším.

Vážený pane předsedo, už z toho, že jste tento dopis napsal, vyvozují, že sám dobře víte, že není dobře se vzdávat, že stále máte zájem o práci ve spolku, že jste sice již unaven, ale přitom víte, že existence našeho spolku není zbytečná. Proto - a to se na mne zlobte jak chcete - nemohu brát obsah sdělení příliš vážně. Pojdme se na některá tvrzení podívat blíže.

Píšete, že členové jsou otráveni našimi předchozími žabomyšími válkami. Nevím, do jaké doby mám tyto války zařadit. Pokud patří před loňské léto, pak patří předchozím členům předsednictva a jde tedy o výčitku bezpředmětnou a nesmyslnou. Pokud máte na mysli dobu po posledních volbách, pak bych Vás rád požádal o definování problému, protože nevím, o čem hovoříte. Jistě, v dnešním předsednictvu docházelo, dochází a jistě docházet bude ke střetům názorů, pojetí, ale to považuji za naprosto normální - každý jsme jiný, důležité je, že nakonec dojdeme k nějakému řešení a přijaté závěry respektujeme a plníme.

Dále píšete: „...a neodpustí vám, i když za to nemůžete, to zklamání, způsobené hlasováním v Poslanecké sněmovně...“. Zkuste si to po sobě přečíst - někdo něco udělá či neudělá a Vy kladete vinu někomu úplně jinému. Kdyby to nebylo hloupé, bylo by to sprosté. Dále píšete, že jsme svým jednáním nepřesvědčili, že naše úsilí bude k něčemu dobré. Ti, kteří vedli naše společenství více než dvacet let a nedosáhli prakticky ničeho, ti mají Vaši důvěru a to přestože Vás zklamali. My, kteří jsme začali před rokem, navázali jako první oficiální spolupráci s jinými občanskými sdruženími, kteří jsme jako první uspořádali akci nikoli sami pro sebe, ale pro širokou veřejnost, my Vaši důvěru nemáme. Zamyslete se prosím nad dopadem svých slov, zamyslete se nad tím, koho taková hodnocení více charakterizují - Vás či mne?

Pokud se soustředíme na problém odškodného, pak jsem již několikrát veřejně konstatoval, že navrhovaná a prosazovaná právní úprava, zákon o našem odškodnění, to byla a stále je dobrá právní norma. Za její vypracování jsem svým předchůdcům několikrát poděkoval a není to žádné pochlebování. V tomto pracovali velmi dobře. Jistě, doba se změnila a bude nutno něco upravit - ale půjde jen o kosmetické úpravy. Co naopak neudělali dobře, to byl způsob prosazování tohoto zákona. Zcela jistě v tom nebyl žádný zlý úmysl, schválnost nebo neumění. Prostě to nevyšlo - i to se stává, není třeba sem podkládat zlý úmysl. (Jestliže se domníváte, že Vás předchozí vedení zklamala, pak se mi neodbytně vtírá myšlenka - jakpak jste jim pomohl či alespoň poradil Vy osobně?) Tak jsme prostě

zvolili jinou cestu a doufáme, že se nám to podaří. Samozřejmě žádnou záruku dát nemůžeme, to snad pochopí každý soudný člověk, ale vše předem odsoudit je nesmyslné. Zdá-li se Vám naše cesta nevhodná, pak bych očekával nápad, radu, pomoc - co bych neočekával, je Váš dopis.

Odsuzujete akci Zborov - je to Váš názor a já Vám jej neberu. Jen si myslím, že to byla první akce zaměřená mimo vlastní řady a účast osob, které na pozvání předsedy přišly, je dost reprezentativní. Řekl bych, že ohlášení účastníci naší další akce „99“ jsou neméně zajímaví a že akce Zborov je přitáhla. Ano, bylo tam málo našich členů, protože nevyplácíme cestovní náhrady. Prostě nemáme peněz nazbyt a lidem jako Vy - ať jsou odkudkoli - je to zatím jedno. Přesto, nebo právě proto, považuji akci Zborov za velký úspěch. Osobně udělám vše pro to, aby se tento postoj členské základny změnil. Pochopitelně totéž očekávám od všech našich členů a především funkcionářů. Otázka našeho fyzického věku je v tomto ohledu nepodstatná. Političtí vězni i pétépáci jsou nejméně o generaci starší a pracují, fungují, všichni je znají, všichni o nich vědí. Jsme snad horší nebo slabší?

Ještě něco málo k medailím. Dostávají je naši členové jednak na návrh svých ÚZO, jednak na návrh jiných členů VSR, především však zásadní slovo má předseda PVSŘ. Podle posledního rozhodnutí budou při předem oznámených příležitostech (teď tedy 26. 10.) vyznamenaným předány osobně, těm, kteří se účastnit nemohou či nechťejí, budou předány cestou předsedů ÚZO popř. zaslány osobně jinou cestou bude-li předsednictvo na ně mít kontakt, jinak zůstanou uloženy u tajemníka. Vaše vyhrožování je bezpředmětné a tedy nedůstojné. K tomu jen poznámka - náklady na pořízení medailí, to jde prvotně většinou z kapes několika málo členů předsednictva, proto jich nemůže být k dispozici neomezené množství, to snad dokážete pochopit a srovnáte si v hlavě, že i zasloužené návrhy nemusí být splněny a to přesto, že se tak zatím nestalo. Předseda považuje toto ocenění za mimořádně důležité a předsednictvo jej v naprosté většině jednoznačně podporuje.

A pro stručnost už poslední poznámka. Klubová činnost je něco, co mne osobně velmi těší a rád se toho účastním. Několikrát jsem vyzýval předsedy jednotlivých organizací, aby takové akce více popularizovali na našich stránkách, protože tuto činnost považuji za jeden ze základních pilířů činnosti VSR. Ale tak nějak si myslím, že je to málo, že bychom měli být více v povědomí spoluobčanů. Konec konců to máme i ve stanovách. Proto P VSR začíná - klopotně, s chybami, ale už i s prvními výsledky - pořádat akce s účastí veřejnosti, zveme poslance, kteří hlasovali pro nás i proti nám, politiky, kteří s námi souhlasí i nesouhlasí, představitele MO a GŠ, kteří nás už aspoň berou na vědomí jako partnery a už nás nepovažují jako dříve za nepřijemnou obtíž. Proto bych rád, aby i Vaše práce, jakkoli dobrá a přínosná, nabrala i tento směr. Víte i já chci, abychom šli stejnou cestou, po které Vy a Vaše ÚZO jdete již dávno (jen podotýkám, že nejen Vaše ÚZO, tak dobrých je mnoho). Jenže já nechci jít jen v hloučku po chodníku, já chci jít středem ulice - tak, aby mne všichni vzali na vědomí. Stále mám na mysli, že naši členové dokázali zvednout hlavy za nesrovnatelných podmínek komunistického teroru a věřím, že teď, když mohou, budou chtít zase. Ano, o každém z nás se ví u nás doma. Ale musí o nás být vědět v celé zemi, a to je - doufám - nejen můj cíl. Pochopte, žádný politik se o nás nebude nikdy zajímat, pokud to nebude přínosem i pro něj, a to je přesně ta chyba, již se dopouštěli naši předchůdci a již se tak zoufale chcete držet i Vy. Jsem hluboce přesvědčen, že máme společný cíl, k tomu nemusíme nutně mít stejnou cestu. To ale neznamená, že bychom se měli navzájem napadat a zatracovat. Já odmítám přistoupit na konfrontační styl, nabízím otevřenou spolupráci a vzájemnou úctu a podporu. A pokud Vám to nevyhovuje, tak mi v příštích volbách nedávejte svůj hlas. Budete-li kandidovat Vy, můj hlas máte jistý.

Petr Mrázek